

Evangelieprediking, door benauwing en vervolging ook ten bloede, door misleiding, en door woeste overweldiging. Het rijk der duisternis rust niet, en de satan met zijne mededuivelen zijn al maar bezig, om haar in verval te brengen en te doen verdwijnen, hier, daar, ginds, overal, van de geheele aarde. En als zijne instrumenten en dienaren gebruikt hij het eigen verdorven bestaan der geloovigen, de menschen in hunne omgeving, de machtigen in maatschappij en staat, de wetenschap, en wat zich maar leenen wil tot den strijd tegen den Heere en Zijne gemeente en Zijn Woord. En allang zou de satan de kerk des Heeren overweldigen hebben en van de aarde hebben doen verdwijnen, wanneer niet de Heere Zelf dat verhinderd had, en maar aldoor voortgegaan ware Zijne gemeente te bouwen en te bewaren of handhaven. Hij zegt: en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen. En tot nog toe, nu na 19 eeuwen, is dat woord waar gebleken. 's Heeren gemeente is nog op aarde, en zij heeft zich machtig uitgebreid, steeds maar door, van plaats tot plaats, van land naar land, over de geheele aarde, en miljoenen en miljoenen zijn degenen, die tot 's Heeren gemeente zijn komen te behooren en door het geloof in Hem hunnen Heiland en Heere kennen en belijden.

Met de poorten der hel wordt de geheele helle-macht bedoeld, die als een weltoegeruste legermacht uitstroomt uit de hel en door hare poorten losbreekt op 's Heeren kerk, en daarbij alles aangrijpt, wat haar maar dienen kan en wil in dezen strijd. Het is eene ontzaglijke geweldmacht, die al maar aanstormt op de kerk, om haar innerlijk te bederven, en uiterlijk te vernielen. We zien die helle-macht met hare menselijke hulpstroepen schrikkelijk woeden tegen de Hervorming in de 16e eeuw, in ons land, in Frankrijk, in Spanje, in Duitschland en Oostenrijk, in Engeland en elders. En bij honderden en duizenden hebben toen de geloovigen het leven moeten eindigen om hunne trouw aan den Heere Christus, hetzij door het zwaard, hetzij op den brandstapel, hetzij in het water, of door den honger, of op welke andere verschrikkelijke wijze ook. De Roomsche hiërarchie heeft zich een geschikt instrument in de handen der helle-macht, van satan en zijne mededuivelen, bewezen tegen 's Heeren gemeente en ware geloovigen, zooals in vroeger eeuwen de Romeinsche wereldmacht. Vóór eene eeuw zijn er wel bij en om de Scheiding geen kloeken strijders des Heeren om des geloofs wil ter dood gebracht. Maar toch zijn ook toen de getrouwe dienaars des Heeren op schrikkelijke wijze gekrenkt, gesmaad, vervolgd, benauwd, gestraft, met inkwartiering en boete aangegrepen en in hunne rechten verongelijkt. En dat niet alleen door het plebs, maar allereerst door de kerkelijke colleges en waardigheidsbekleeders, door overheidspersonen en rechters, op aanstoken van de Synodale machthebbers in Den Haag, en in naam des Konings.

Ook toen stroomde de helle-macht weer uit de poorten der hel, en liep storm op de enkele getrouwen hier en daar en waar zij zich openbaarden, en grepen hen aan door wat hoog en laag was in de menschenmaatschappij om den wederopbouw van 's Heeren gemeente in deze landstroken te willen verhinderen.

Dat is echter toch niet gelukt. Nu, na honderd jaar, kunnen we zien: de Heere heeft toen weer begonnen Zijne gemeente te bouwen, en heeft Zijn werk voortgezet, en eene gansche kerkengroep doen opkomen, die weer als 's Heeren gemeente wil spreken en handelen.

Op deze petra zal Ik Mijne gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.

De Heere bouwt en handhaaft.

Hij gebruikt wel menschen in Zijn dienst, apostelen, dienaren des Woords, ouderlingen en diakenen, de geloovigen in hun algemeene ambt.

Hij heeft voor den wederopbouw Zijner kerk in de 16e eeuw Zich willen bedienen van Luther, Calvijn, Zwingli, Knox, en zoovele anderen meer. En vóór eene eeuw verwaardigde Hij daartoe Ds de Cock, Ds Scholte, Ds Brummelkamp, Ds van Velzen, Ds van Raalte, Ds Gezelle Meerburg, en vele anderen op de onderscheiden plaatsen, geringe geloovigen, of ook meer gegoeden en aanzienlijken, die Hij heeft doen optreden om Zijne gemeente in deze landen weer op te richten uit het stof, vrij te maken van menselijke overheersching en dwaling, en als Zijne gemeente te doen uitkomen, optreden, handelen.

Die menschen waren maar weinig in getal tegenover de groote overmacht, die hen zocht te overweldigen. En zij waren in zichzelf maar zwak. Geleerdheid, rijkdom, macht, wat groot is in de wereld, stelde zich tegen hen, op een enkele uitzondering na. Zij waren ook menschen met gebreken, en hadden onderling allerlei geschillen. Soms scheen het met hunne kerkhervorming wel op niets te zullen uitloopen. En dat zou ook wel zoo gegaan zijn, wanneer zij de eigenlijke bouwers geweest waren, en 's Heeren gemeente hadden moeten handhaven.

Maar dat bleek niet zoo te zijn. De Heere bouwde door hen, en handhaafde ook ondanks hunne verkeerdheden. Zij waren bij alle hunne zwakheden en gebreken Zijne dienaren, instrumenten in Zijne

hand. En daarom hebben zij 's Heeren gemeente weer mogen opbouwen als Zijne gemeente, die in belijdenis en leven zich openbaarde als Zijne gemeente en handelde naar Zijn Woord.

Er zijn velen achter gebleven, die nog maar aldoor leven in ongehoorzaamheid aan den Koning der kerk, den Heere Jezus.

Bij de reformatie in de 16e eeuw zijn ook zeer velen in de Roomsche kerk met hare verkeerdheden en dwalingen gebleven, en velen leven ook nog daarin voort in ongehoorzaamheid aan den Heere. Maar dat zegt niets omtrent den aard van het doen der getrouwen in de 16e eeuw en in 1834 e.v.j.

Toen de Heere aan de weggevoerden naar Babel weer vrijheid gaf om naar het land der vaderen en naar Jeruzalem terug te keeren, zijn velen blijven wonen in de landen der ballingschap, en gingen naar betrekkelijk weinigen naar Kanaän terug. Doch dat blijven dier vele duizenden en tienduizenden te Babel en in Assyrië veroordeelt het terugkeeren der weinige tienduizenden naar Palestina niet. Integendeel. Dat blijven in Babel en Assyrië was niet goed, hoewel dat ook deden. En dat blijven onder de pauselijke hiërarchie en bij de Roomsche dwaling is niet naar Gods wil, hoe groote menigte dat ook doet. En het blijven in de ongehoorzaamheid aan den Heere door erkenning der Synodale hiërarchie en door opvolging harer verordeningen in de Hervormde kerk is niet recht, hoewel dat ook doen. De Heere heeft ons niet ten regel gesteld, dat wij de menigte moeten volgen, de meerderheid, de massa, maar dat wij ons regelen moeten naar, en houden aan, Zijn Woord, hetzij ook anderen daarin met ons meedoen, of niet, en hetzij dat velen zijn, of weinigen. De Heere stond ook maar alleen, en werd door het gansche volk, hoog en laag, uitgeworpen en aan het kruis geslagen. Zelfs verlieten Hem Zijne discipelen. En later keerden zich de Joden in meerderheid ook tegen de apostelen en die door hen tot het geloof kwamen, en zochten hen uit te roeien. In de heidenwereld ging het al wederom zoo: de meerderheid, de massa, wilde van het Evangelie en van 's Heeren geloovigen en gemeente niet weten, en trachtte naar haren ondergang. Bij de Hervorming was het eerst al wederom een minderheid, en soms een zeer klein getal, dat opkwam en stond voor 's Heeren dienst naar Zijn Woord, en ook werd die kleine minderheid nog wel verjaagd, als uit Spanje en Frankrijk en Italië. Vóór eene eeuw waren de getrouwe dienaren des Heeren in deze landen ook maar zeer weinig. En wel groeide hun getal gestaag aan. Maar van de meerderheid bleef zij steeds zeer ver. Desondanks echter heeft 's Heeren getrouwe kerk zich toen hier, gelijk op andere tijden ook elders, al maar uitgebreid. Want de Heere heeft gezegd, en bevestigt steeds dat woord: Ik zal Mijne gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.

(Slot volgt.)

VAKWETENSCHAP EN PRAKTIJK

De suggestieve waarde van het gebed.

Het behoeft onder ons geen betoog, dat bidden om genezing te verkrijgen, met algeheele verwerping van de middelen, geen grond vindt in de Heilige Schrift.

Aan de middelen heeft God ons gebonden en hij, die in valsche geloofsijver voor zijn zieke kind geen geneesheer zoekt, maar een gezondbidder, is van grove nalatigheid te beschuldigen.

Wanneer iemand dreigt te verdrinken, dan eischt God van ons, niet dat we ernstiglijk zouden bidden, dat hij worde bewaard, maar dat we oogenblikkelijk middelen ter redding zullen ondernemen.

Zeker! we zullen bidden, want zonder God kunnen wij niets doen. Maar bidden om hulp, om redding: „Sterk onze hand en zegen onze vlijt“.

Is er genezing op het gebed?

Wij zeggen ja, maar genezing, die ook te verkrijgen is in de tempels der Hindoe's, en eveneens wordt verkregen, op elk geloovig bidden tot Boedha; eveneens op het gelooven in de theorie der Christian Scientists.

De genezing is dan niet een gevolg van het gebed, in dien zin alsof ons gebed Gods raad zou doen veranderen. Maar in laatste instantie is die genezing in Zijn plan reeds beschikt — in welk plan ook opgenomen zijn de wetten der natuur — óók opgenomen is de geweldige kracht en macht der menselijke suggestie en autosuggestie. En daar ligt voor ons de verklaring der genezing op het gebed zooals wij die zien in Möttingen en Lourdes; en ook bij de Christian Science. En dankbaar mogen wij erkennen, dat langs dezen weg zoo velen tot het leven zijn teruggeleid.

Maar geheel anders staat het met het gebed om genezing naast het gebruik van de middelen.

Dat bidden moet altijd zijn, een erkennen, dat de ziekten er zijn, om der zonden wil, en dat bidden moet een danken zijn, dat God geneesmeesters en middelen en machten gegeven heeft, om de

ellende te leenigen; en een vurig smeeken, dat Hij Zijn bijstand niet onthoude aan de zoekers van het middel, en dat Hij Zijn onmisbaren zegen legge in dat middel.

Want dat bidden om genezing brengt den zieken mensch in de juiste verhouding tot zijn God, n.l. deze: dat wij zonder Zijn wil, ons noch roeren, noch bewegen kunnen, maar ook, dat zonder Zijn heiligen wil, geen haar van ons hoofd zal vallen.

Dat bidden geeft rust, geeft vertrouwen, geeft hoop, geeft moed.

Dat bidden richt den geest weer op en zal bidden werkt heilzaam op het lichaam.

Bidden is geestelijke actie en deze werking van den geest hoort evenzeer tot het middel, dat den lichamelijken toestand beïnvloeden kan.

Dat is de suggestieve kracht van het geloovig bidden, en hierin is de rijkdom weer van Gods gemeene gratie.

Maar daarnaast is het bidden ook een geloofsdaad. En het geloof is, Godlof, geen autosuggestie, maar een gift van Gods bijzondere genade; daar is de werking van Zijn Heiligen Geest.

Die Geest legt zelf in ons het gebed.

Door dien Geest weten wij, dat God ons bidden om genezing verhooren zal, indien het in Zijn alwijzen raad zoo bepaald is.

Dan komt de genezing in den weg der middelen, ook al schijnt de dood onafwendbaar.

Zoo is voor den Christen het lijden niet maar een blinde macht, die uit onbekende hoogten hem wordt toegesonden, maar voor hem is er de blijde zekerheid, dat ook alle kwaad, dat Hij hem in dit jammerdal toeschikt, hem zal ten beste keeren.

Den Haag.

v. d. H.

„Vriendenkring“.

Ds J. M. Spier schrijft in „Geref. Kerkbode Hoeksche Waard etc.“:

We hebben vroeger reeds één en andermaal gewezen op en gewaarschuwd voor de actie, die in onze kerken gevoerd wordt door een zich noemende „Geref. Vriendenkring“.

Het is met tegenzin, dat we dit onderwerp weer aansnijden. Maar het moet. Onze kerken moeten opnieuw worden gewaarschuwd voor een actie van misken, die het mischien heel goed bedoelen, maar die met dat al toch op een heel verkeerde weg gaan, omdat zij bezig zijn — onbedoeld, maar in feite — de kerk te verdueren.

We ontvingen het bericht, dat op Hemelvaartsdag bedoelde „vriendenkring“ in Rotterdam vergaderde. Voorzitter was de heer J. la Roy van Schiedam.

Deze betoogde in zijn rede, dat in de Gereformeerde kerken inzake de volgende punten waakzaamheid van de „Vriendenkring“ geboden is. Vooreerst wordt in de prediking steeds meer gesproken over verbond en verbondagehoorzaamheid, zonder dat er op gewezen wordt, dat wij van nature vijanden van God en Zijn verbond zijn en dat alleen wederkerende genade ons het verbond doet aanvaarden.¹⁾

Ook het sterk accentueeren van de openbaringsgeschiedenis achtte spreker niet zonder bedenking; er wordt wel heel diepzinnig en intellectueel over de gans van Christus van het Paradijs naar de Stad Gods gesproken, maar het eigenlijke evangelie, dat voor de armen van geest bestemd is, wordt terzijde gelaten.²⁾

Ook de cultuur-filosofie en theologie, die zich thans baanbreekt in de kerken, bedreigt de eenheid en de geestelijke bloei van het kerkelijk leven. Christus wordt voorgesteld als niet anders dan de Hersteller van wat Adam bedierf, die ons opnieuw voor de cultuurtaak en cultuurplicht stelt; maar dat Christus voornamelijk gekomen is om zondaren zal te maken en den verlost zondaren rijker dankesstof geeft dan Adam ooit bezeten heeft, wordt voorbijgezien of ontkennd.³⁾

Ten slotte wees spreker er op, hoe vooral in „De Reformatie“ deze nieuwe gedachten gepropageerd worden, en daarin ook telkens de kerk voorgesteld wordt als hebbende de roeping om de wereld te veroveren en aan Christus' voeten te brengen, terwijl de Schrift toch heel anders spreekt, namelijk, dat wij in de wereld verdrukking zullen hebben, en Christus' wederkomst niet de vrucht maar de eis der kerk-historia zal zijn.⁴⁾

Ad. 1. „In de prediking wordt steeds meer gesproken over verbond en verbondagehoorzaamheid“. Dat moet zelfs de „Vriendenkring“ erkennen. Is dat geen heerlijk teken van voortgaande reformatie, waarvoor we den HEERE, den Verbonds-God, hartelijk moeten danken? Er zijn in onze kerken wel eens tijden geweest, helaas, dat men het eeuwig verbond, dat de HEERE met ons in Christus gemaakt heeft, scheen vergeten te zijn.

Maar in de kring der „vrienden“ schijnt hierover geen blijdschap te zijn. Dat is reeds een bedenkelijk teken. Voorts beweert men, dat in onze kerken de wederkerende genade verdonkeremaand zou worden. Heeft de kring daarnaar een ernstig en nauwgezet onderzoek ingesteld? Zo niet, dan is die aantijging uit de lucht gegrepen en volkomen in strijd met de waarheid. Men schijnt daarmee de verbondsmatige Schriftuurlijke prediking in discredit te willen brengen. Doch dat zal op deze wijze niet gaan. Want in de „Vriendenkring“ blijkt men niet te verstaan, dat juist

de verbondsmatige der bondelingen Schriftuurlijke geest. Wie ernst verbond de Heeren werkt de malen Hem t levend maakt u niet, als het ook zonder ons moeten we afle en alleen t gebracht heeft begin tot het ei Niemand lat men maakt hi

Ad. 2. Voorts tegenover het al van beide heel haard heeft Zij ons te ontsluit veel eeuwen en historie ons Zi steeds groter l van in den Chr de dure roepin geloof steeds b heerlijkheid var heeft men een is. Wil de vrie verwerpen? Of alchielijke verh ook. Het O. T. licht van het v bedeling. Zijn k fteert.

Ad. 3. Ook b opgeworpen. Na daren zalig te r alleen, dat wij „kring“ schijnt l ms: „deze (n.l. rijkheid), geen maar een dad zalig zijn i christenvaders i den HEERE vre patroon en -arb telier enz. enz. de HEERE door gehoorzaamheid in de wereld.)

alogie heeft. Wordt des HE

Ad. 4. Men sc behoren om een 1 Joh. 5 vers 5 en Joh. 16 vers hebben“. Overi het ene Schrift Christus' we Ik begrijp er ni

Voorzover Ik z ed ik het in h de Noordmans. Ik

meig, hem itev de perspublica reken met de geel helder per weel misversta onderen en van u ma — typische komen — dan ka

het veel tijd heb Maar dit neemt

vensopenbaring

alleen door i

edere factoren w

verzamelings-blaz

teug, die op mi

terlijk onbehuu

ter te hebben; d

taartelaren. Tegen

kerkelijk) dak“.

staanden kerk

Tenakotte: moet

het persverslag

es, dat alle ver

volgelingstijd, tot